

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **P. G.**, pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb. v znení zmien a doplnkov (Tr. zák.) účinného do 31. decembra 2005 na verejnom zasadnutí 18. marca 2008 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2007, sp. zn. 5 T 9/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 zákona č. 141/1961 Zb. v znení zmien a doplnkov (Tr. por.) účinného do 31. decembra 2005 odvolanie obžalovaného **P. G. s a z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 31. januára 2007, sp. zn. 5 T 9/2005, bol obžalovaný **P. G.** uznaný za vinného z trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods.1, ods. 4 zákona č. 140/1961 Zb. v znení zmien a doplnkov (ďalej len Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

ako konateľ spoločnosti **R., spol. s r. o.**, so sídlom v **P., T. X.**, a od 21. marca 2001 so sídlom **N., M. X.**, registrovanej ako mesačný platca dane z pridanej hodnoty, v úmysle získať neoprávnený prospech:

1/ za zdaňovacie obdobie mesiaca november 2000 zahrnul do daňového priznania k dani z pridanej hodnoty, ktoré bolo doručené na Daňový úrad Piešťany dňa 22. decembra 2000 fiktívne prijaté zdaniteľné plnenie od spoločnosti **R., spol. s r. o., M. X., B.**, za nákup strojov na výrobné účely napriek tomu, že žiadny nákup takýchto strojov od uvedenej spoločnosti sa v tomto zdaňovacom období

neuskutočnil, na základe čoho si neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, pričom potom ako mu bolo oznámené vykonanie daňovej kontroly so začiatkom 15. januára 2001, bolo dňa 12. januára 2001 Daňovému úradu Piešťany doručené za spoločnosť R., spol. s r. o., upravené dodatočné daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za november 2000, v ktorom bola znížená daň na vstupe o 4 150 000 Sk vo vzťahu k už podanému riadnemu daňovému priznaniu, čím nedošlo k vzniku nadmerného odpočtu dane ani daňovej povinnosti;

2/ napriek tomu, že v mesiaci apríl 2001 nevykonával za spoločnosť R., spol. s r. o., žiadnu obchodnú činnosť, podal za toto zdaňovacie obdobie Daňovému úradu I. Nitra daňové priznanie, do ktorého zahrnul fiktívne prijaté zdaniteľné plnenie od spoločnosti G.G., spol. s r. o., P. X., B., za nákup strojov a zariadení na výrobné účely napriek tomu, že takýto nákup sa v tomto období neuskutočnil, avšak na jeho základe si neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane, hoci neboli splnené podmienky na takéto uplatnenie uvedené v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, pričom v rámci daňovej kontroly so začiatkom dňa 31. mája 2001, ktorej sa osobne obvinený P. G. zúčastnil, predložil pracovníkom Daňového úradu I. Nitra fiktívne účtovné doklady, na základe ktorých bol nadmerný odpočet v sume 3 225 982 Sk spoločnosti R., spol. s r. o., priznaný a vrátený;

3/ napriek tomu, že v mesiaci máj 2001 nevykonával za spoločnosť R., spol. s r. o., žiadnu obchodnú činnosť a za uvedené zdaňovacie obdobie nepodal daňové priznanie a po tom, čo sa dozvedel, že neoprávnená osoba podala dňa 25. júna 2001 za uvedenú spoločnosť Daňovému úradu I. Nitra za obdobie máj 2001 daňové priznanie, ktoré nebolo pravdivé a bolo v ňom zahrnuté fiktívne prijaté zdaniteľné plnenie za nákup strojov a zariadení, túto skutočnosť daňovému úradu neoznámil, pričom sa zúčastnil daňovej kontroly dňa 16. júla 2001 a vedel o tom, že neboli splnené podmienky na vyplatenie nároku na odpočet dane uvedené v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, napriek tomu predložil pracovníkom daňového úradu fiktívne účtovné a daňové doklady, na základe ktorých bol nadmerný odpočet v sume 1 839 032 Sk spoločnosti R., spol. s r. o., priznaný a vrátený;

4/ napriek tomu, že v mesiaci jún 2001 nevykonával za spoločnosť R., spol. s r. o., žiadnu obchodnú činnosť, podal za toto zdaňovacie obdobie Daňovému úradu I. Nitra daňové priznanie, do ktorého zahrnul fiktívne prijaté zdaniteľné plnenie od spoločnosti D., spol. s r. o., M. X., B., na základe faktúry číslo X. zo dňa 27. júna 2001 vystavenej na nákup náhradných dielov na sumu 21 058 264,20 Sk hoci sa žiadny takýto nákup v tomto období nerealizoval; uplatnený nárok na vrátenie nadmerného odpočtu bol v rozpore s podmienkami uvedenými v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov; obvinený fiktívne daňové a účtovné doklady predložil pri daňovej kontrole dňa 3. augusta 2001, na základe čoho bol nadmerný odpočet Daňovým úradom I. Nitra priznaný a vrátený v sume 3 884 004 Sk spoločnosti R., spol. s r. o.;

5/ napriek tomu, že v mesiaci august 2001 nevykonával za spoločnosť R., spol. s r. o., žiadnu obchodnú činnosť, podal za toto zdaňovacie obdobie Daňovému úradu I. Nitra daňové priznanie, do ktorého zahrnul fiktívne prijaté zdaniteľné plnenia týkajúce sa nákupu tovarových zásob, hoci žiadny takýto nákup sa neuskutočnil a na základe toho neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu bez splnenia podmienok uvedených v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, ktorý nárok bolo spoločnosti R., spol. s r. o., priznaný a vrátený Daňovým úradom I. Nitra v sume 2 494 039 Sk.

Za to mu bol podľa § 148a ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný P. G. V jeho písomnom odôvodnení podanom prostredníctvom obhajkyne namietol výrok o vine a treste s tým, že žiaden trestný čin nespáchal, pretože v každom prípade bolo zdaniteľné plnenie vykonané a za toto riadne zaplatil. Potvrdzujú to svedkovia, ktorí predmet zdaniteľného plnenia do jeho skladu priviezli (svedkovia P. a I. G.), svedok R. P., ktorý mu skladové priestory prenajal ako aj pracovníci daňového úradu, ktorí

v jednotlivých prípadoch (s výnimkou skutkov v bodoch 1/ a 5/) vykonali daňovú kontrolu.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhol, aby ho najvyšší súd podľa § 226 písm. a/, písm. c/ Tr. por. spod obžaloby krajského prokurátora oslobodil.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania podaného obžalovaným preskúmal v rozsahu § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na náležité zistenie skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 5 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. krajský súd vyslovil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa krajský súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného a akými úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázkach viny a trestu.

Najvyšší súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný v kritických dňoch, za okolností a spôsobom uvedeným v skutkových vetách napadnutého rozsudku, spáchal predmetné skutky.

Odvolaie námiety obžalovaného nie sú dôvodné.

Obžalovaný sa v priebehu trestného stíhania obhajoval v podstate tým, že aj keď bol jediným konateľom spoločnosti a jediným majiteľom jej účtov zo všetkých skutkov osobne realizoval len obchod v bode 1/ napadnutého rozsudku a k uskutočneniu zdaniteľného plnenia skutočne došlo a riadne zaň zaplatil.

Z výpovedí svedka M. M., ktorý mal byť v tomto prípade jeho obchodným partnerom, konateľa spoločnosti R., spol. s r. o., M. X., B., ale vyplýva, že zdaniteľné plnenie vo vzťahu k spoločnosti obžalovaného nevykonala, a preto nebol dôvod, aby zaň obžalovaný zaplatil. Z výpisu z obchodného registra spoločnosti R., s. r. o., je zrejmé, že predaj strojov v predmete jej činnosti nie je uvedený a taktiež ani predmet činnosti spoločnosti obžalovaného neobsahuje šitie obuvi a kožených výrobkov, na ktoré mali byť stroje zakúpené. Z výpisu z bankových účtov obžalovaného vyplýva, že úhrada nebola vykonaná na účet spoločnosti R., ale spoločnosti C., a. s., ktorá zdaniteľné plnenie nevykonala a túto skutočnosť obžalovaný vysvetliť nevedel. Je potrebné zdôrazniť to, že obžalovaný za ním uvádzaných okolností skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku (t. j. ak by bolo zdaniteľné plnenie skutočne vykonané a zaplatil zaň) nemal žiaden dôvod na podanie opravného (nulového) daňového priznania na daň z pridanej hodnoty hoc aj prostredníctvom svedka P. B., pretože sa tým zbavil nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty. Nelogické je preto aj jeho vysvetlenie po podaní opravného daňového priznania, že pracovníkom daňového úradu klamal o vrátení peňazí uskutočňovateľom zdaniteľného plnenia len preto, aby mal s vecou pokoj. Navyše aj svedok R. M., ktorý od obžalovaného kúpil celý obchodný podiel spoločnosti R., spol. s r. o., vo svojich výpovediach po začatí trestného stíhania uviedol, že okrem účtovnej evidencie od obžalovaného neprevzal nič. Až neskôr uvádzal, že pre odstup času si už na túto skutočnosť nepamätá. Za tejto dôkaznej situácie krajský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď výpovediam obžalovaného a svedkov P. a I. G. (otca a brata obžalovaného) o dopravení strojov

obžalovanému neuveril a tieto vyhodnotil ako snahu pomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti.

K skutkom v bodoch 2/, 3/, 4/ a 5/ napadnutého rozsudku obžalovaný uviedol, že obchody v nich uvedené v skutočnosti realizoval výlučne svedok P. B., pracovník Daňového úradu v Nitre, ktorý mu sľúbil, že po skončení svojho pracovného pomeru spoločnosť prevedie na seba. Skladové priestory však svedok nemal a tovar neskladoval, pretože to podľa jeho názoru bolo nákladné a tovar hneď predával ďalej. V týchto prípadoch mu svedok prikázal ukladať peniaze na účet a následne ich prevádzať na účty ním určených spoločností, podpisovať rôzne listiny a podávať daňové priznania. Peniaze mu však žiadne nedal dôvodiť tým, že nie je ziskový. Na jeho námietky, že takéto podnikanie nemá potom zmysel a aby spoločnosť previedol na seba mu svedok mal povedať, že všetko je v poriadku a nech „nevyskakuje“, pretože ho môže navštíviť niekto z Bratislavy. Výpisy z účtov rovnako ako ani obsah protokolov z vykonaných daňových kontrol nečítal, pretože ho to nezajímalo.

Z dôkazov vykonaných vo vzťahu k skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný podpísal daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za mesiac apríl 2001, ktorým si uplatnil nadmerný odpočet a tiež aj protokol o vykonaní daňovej kontroly. Z obsahu protokolu vyplýva, že aj v tomto prípade nadmerný odpočet vznikol z dôvodu nákupu strojov na šitie obuvi a kožených výrobkov od spoločnosti G. G., spol. s r. o. Konateľ tejto spoločnosti Z. S. však vykonanie zdaniteľného plnenia v prospech spoločnosti obžalovaného poprel. Aj keď pracovník Daňového úradu v Nitre svedok Ing. R. G. uviedol, že predmet zdaniteľného plnenia videl, jeho výpovedi nemožno veriť preto, že stroje a ani ďalší tovar údajne zakúpený svedkom P. B. nebol uložený v sklade a ihneď mal byť predaný ďalej. Z výpovedí pracovníkov Daňového úradu v Nitre, ktorí vykonávali u obžalovaného kontrolu na daň z pridanej hodnoty (s výnimkou svedka Ing. R. G.) navyše vyplýva, že kontrola v jednotlivých prípadoch prebiehala v sídle spoločnosti obžalovaného, a to len na podklade predložených účtovných dokladov bez fyzickej kontroly predmetu zdaniteľného plnenia. Pokiaľ bolo potrebné vykonať miestne zisťovania, bolo na rozhodnutí kontrolórov, či ho vykonajú a v akom rozsahu.

Aj napriek obhajobe obžalovaného, že realizoval pokyny svedka P. B. (t. j. aj prevody peňazí na ním udané účty) vykonanými dôkazmi týkajúcimi sa skutku

v bode 3/ bolo preukázané, že obžalovaný prevod peňazí za údajne vykonané zdaniteľné plnenie nevykonal, a to ani z jedného zo svojich účtov. Nesplnil tak jednu zo základných podmienok uplatnenia nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, pretože nezaplatil daň platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie a napriek tomu, že daň za neho uplatnila iná osoba (pričom boli v jeden deň podané dve daňové priznania, z ktorých bolo jedno bez uplatnenia a druhé s uplatnením nadmerného odpočtu) predložil kontrole nepravdivé výpisy z účtov.

Je pravdou, že v bode 4/ rovnako ako ani v bode 3/ obžalovaný nepodpísal daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty a dokonca bankovým prevodom zaplatil daň z pridanej hodnoty, ale daňovej kontrole uviedol, že k zdaniteľnému plneniu došlo, čo nebola pravda. Navyše uviedol ďalšie nepravdivé skutočnosti, že zdaniteľné plnenie predstavovala dodávka náhradných dielov do šijacích strojov a hlavnou náplňou jeho spoločnosti je šitie zvrškov ako i to, že výrobné priestory sa nachádzajú v N. na C. ul. č. X. Takéto konanie obžalovaného svedčí o úmyselnom zavádzaní orgánov daňovej kontroly obžalovaným s cieľom vyvolať dojem o reálnom uskutočnení zdaniteľného plnenia. Zástupca spoločnosti D., spol. s r. o., svedok I. R. uskutočnenie zdaniteľného plnenia poprel a vysvetlil, že peniaze vrátil cez sprostredkovateľa obchodu J. K. na jeho výslovnú žiadosť.

Vo vzťahu k bodu 5/ obžalovaný daňové priznanie podpísal, podal ho a vyhotovil aj súčasť daňového priznania – oznámenie k dani z pridanej hodnoty, v ktorom uviedol, že nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vznikol z dôvodu nákupu tovarových zásob. Z účtov spoločnosti obžalovaného ani z príkazu na úhradu nevyplýva, že úhrada za uskutočnenie zdaniteľného plnenia bola vykonaná.

Podľa § 148a ods. 1 Tr. zák. trestný čin neodvedenia dane a poistného spácha ten, kto v rozsahu, nie malom, uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Podľa § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov platiteľ má nárok na odpočet dane ak

a/ sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo,

b/ daň na vstupe zaúčtoval,

c/ daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,

d/ má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Zo skôr uvedeného vyplýva, že obžalovaný mal sám vykonať obchodný prípad v bode 1/ a v bodoch 2/, 3/, 4/ a 5/ mal vystupovať len ako realizátor pokynov svedka P. B., ktorý pre svoje úmrtie nemohol byť v žiadnom štádiu trestného stíhania vypočutý. Dôkazmi vykonanými k bodu 1/ bolo preukázané, že neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie nadmerného odpočtu, pretože k uskutočneniu zdaniteľného plnenia nedošlo a rovnako nedošlo ani k zaplateniu dane.

Dôkazmi vykonanými vo vzťahu k skutkom v bodoch 2/, 3/, 4/ a 5/ napadnutého rozsudku zas bolo preukázané, že k uskutočneniu zdaniteľného plnenia nedošlo (body 2/, 4/) alebo obžalovaný nezaplatil daň platiteľovi, ktorý mal uskutočniť zdaniteľné plnenie (body 3/, 5/) a pracovníkov daňového úradu vykonávajúcim daňové kontroly zavádzal, keď im uvádzal zjavne nepravdivé skutočnosti o uskutočnení zdaniteľného plnenia.

Obžalovaný napriek tomu, že ani v jednom z uvedených prípadov nespĺnil zákonné podmienky na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty uvedené v § 20 ods. 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty si vyplatenie nadmerného odpočtu uplatnil, alebo na podporu uplatneného nadmerného odpočtu inou osobou uvádzal orgánom daňovej kontroly pri jej výkone zjavne nepravdivé údaje s cieľom navodiť dojem, že k jeho uskutočneniu skutočne došlo.

Vychádzajúc z tohto správne zisteného skutkového stavu krajský súd nepochybil, keď konanie obžalovaného správne právne posúdil ako trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., pretože neoprávnene vo veľkom rozsahu si uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech.

Odvolačiaci súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste. Uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a šesť mesiacov je zákonný, pretože zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, zákonné podmienky pre ukládanie trestu uvedené v § 23 ods. 1, § 31 ods. 1 Tr. zák., ktoré sú rozhodujúce pri určení druhu trestu a jeho výmery.

Rovnako správne, vzhľadom na stupeň a povahu narušenia obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdom trestaný je tiež rozhodnutie krajského súdu o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do prvej nápravno-výchovnej skupiny v zmysle § 39a ods. 3 Tr. zák., pretože v tejto skupine je jeho náprava a prevýchova lepšie zaručená ako v tretej nápravno-výchovnej skupine.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 18. marca 2008

JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Martin Piovartsy

Za správnosť vyhotovenia: